

A jakpak jsem prožil svůj další víkend v Paříži?

V sobotu jsem si řekl, že bych mohl navštívit nějaké muzeum. Přemýšlel jsem, které by se mi zamlouvalo a rozhodl jsem se pro muzeum Augusta Rodina. Nachází se v ulici Varenne, hned přes cestu od Invalidovny. Četl jsem o něm, že rozhodně stojí za návštěvu. Já sice před sochami spíše v muzeích upřednostňoval obrazy. Například, když jsem byl v Musée d'Orsay, sochařskou část jsem téměř přeskočil, jak jsem byl zahlcen obrazy impresionistů. Sám jsem byl zvědav, jestli se mi sochy v Rodinově muzeu zalíbí.

Muzeum sídlí v takovém záměčku – říká se mu *Hôtel Biron*. Okolo je hezká zahrada se stromy, lavičkami, jezírkem a samozřejmě velikými bronzovými sochami. Zahrada je jak dělaná k odpočinku a pokud si vezmete svačinu, tak tu lze i výborně piknikovat. Velké zahradní sochy mi však mnoho neřekly, dokud jsem neviděl stálou expozici uvnitř.

Ta byla poměrně rozsáhlá. Zabírala celá dvě patra onoho "hotýlku". Zachycovala hlavní tvůrčí období sochaře včetně jeho nejvýznamnějších děl. Některé místnosti byly věnovány velkým sochám, z nichž některé byly k vidění právě v zahradě. Byly tam také například fotografie Rodina, jak na těchto "obrech" pracuje. Za povšimnutí rozhodně stály některé z jeho přípravných prací, kde si zkoušel, jak vymodelovat některé části budoucí postavy, například, jak se má Victor Hugo koukat. Poznal jsem, že velké sochy si pořádně připravoval. Například tam byla rozpracovaná pouze ruka z velkého sousouší, které jsem teprve až po této exkurzi v domě, následně docenil v zahradě. S podobným rozpracováním díla a s mnoha přípravnými prácičkami jsem se už setkal u Picassa, ale asi to musí dělat všichni umělci. Přece jenom není možné, aby si jen tak sedli a bez jakékoliv přípravy namalovali, či "usošili" obrovské dílo s výraznou myšlenkou. Právě díky těmto "črtům" si já uvědomím komplikovanost díla a někdy i sled myšlenek autora.

Kromě stálé expozice je možno v Rodinově muzeu právě nyní navštívit krátkodobou výstavu Rodin – les figures d'Éros. Nevěděl jsem před tím, že Rodin kromě sochaření také maloval. Tyto obrázky pocházely asi tak z období mezi čtyřicátým a padesátým rokem umělcova života. Obrazy mi spíš než lehce erotické připadaly jako obrázky, které by klidně mohly vydávat tvrdší erotické časopisy v dnešní době. Obecně lze ale říci, že v tomto muzeu se mi mnohem víc líbily sochy a opravdu nejkrásnější byla zahrada. Rodinovo muzeum mě v však v žádném případě nezklamalo.

V neděli jsem se rozhodl trochu více se projít a to mimo centrální Paříž. Metrem jsem zajel nejprve do Clichy (což je už vlastně městečko severně za Paříží). Dočetl jsem se, že u Seiny se nachází hřbitov pro pejsky (*Cimetière des chiens*) a chtěl jsem to tedy ověřit. Hřbitov jsem našel. Ve skutečnosti však nebyl v Clichy, ale až na druhém břehu Seiny, v Asnières. Za vstup ovšem chtěli 3 Eura, což mi vzhledem k tomu, že jsem v Paříži už navštívil značné množství hřbitovů, viděl hroby takových osobností jako Victor Hugo, Oscar Wilde, Jim Morrison, Edith Piaf, nebo Guy de Maupassant a přitom nikdy nic neplatil, tak tato částka se mi vůbec nelíbila. Prošel jsem se tedy pouze po okolním parku a na psí hrobečky se podíval jen přes plot. Opravdu, pejsci tam mají nádherně upravená místa svých posledních odpočinků, s pomníčky, na kterých nechybí ani fotky těchto lidských miláčků.

Z Clichy a Asnières jsem se vydal metrem do jiné severní části okrajové Paříže. Tato poklidná městečka jsem zaměnil za St. Denis. Kromě slavného velkého fotbalového stadionu (*Stade de France*) tam je stará bazilika – nejstarší gotická (určitě tedy v pařížské

oblasti). St. Denis je ale také čtvrť s největší kriminalitou, jak mě hned po výstupu z metra upozornily dvě policistky. Měl jsem na krku svůj foták a ony mi řekly: "Pane, raději si fotoaparát schovejte pod bundu, nebo tady o něj můžete velmi rychle přijít." Dostal jsem docela strach. Přeci jen většinu obyvatelstva tvořili původně přistěhovalci z Afriky, kteří chodili po ulicích obvykle v tlupách aspoň po pěti. Uvěřil jsem, že tady se opravdu s nikým život nemazlí. No, kouknul jsem do staré baziliky, nenápadně vyfotil pár fotek venku v ulicích a pelášil zpět do metra. Jo, to bylo, když jsem nemohl metro najít a musel se někoho ptát kudy se mám vydat. Pot mi úplně tekl po čele!

Vše ale dobře dopadlo a snad to tam ani nebylo tak hrozně nebezpečné. Ve městě jsem vystoupil kousek za Hôtel de Ville na St. Michel. Zašel se podívat na výstavu fotek do *Maison européenne de la photographie* (v rue de Fourcy). Byly tam celkem čtyři výstavy, z nichž jedna se věnovala reportážní fotografii a magazínu *VU*. Bylo tam hodně zajímavých fotek z první poloviny 20. století. Mnoho z nich se věnovalo válečné problematice. Například nástup Hitlera k moci, či válka ve Španělsku, kterou na stránkách magazínu tak výborně zachytil Roberto Cappa. Mimochodem, jeho válečné fotky byly k vidění myslím před 2–3 lety v pražském Obecním domě.

To by bylo asi tak v přehledu vše z tohoto víkendu. Přeju Vám hezký týden! Z Paříže zdraví Radek

Hôtel Biron – Musée Rodin.

Basilique St. Denis a Asnières sur Seine – Cimetière des chiens.

